

Pondelok po prvej adventnej nedeli – Ž 122

Žijeme v zaujímavej dobe: takmer v každej dedine na Slovensku stojí kostol, do ktorého môžeme kedykoľvek zísť, ktorý máme stále na očiach. V mestách je tých kostolov aj viac a môžeme si vybrať, do ktorého pôjdeme. Vďaka rozvoju informačných technológií si dokonca človek dokáže pozrieť bohoslužby aj zo vzdialených chrámov, stiahnuť kázeň obľúbeného kazateľa...

Preto nedokážeme tak prežívať radosť Izraelitu, ktorý niekoľko dní putoval na hlavné sviatky do Jeruzalema. Cesta bývala náročná, nie zriedka aj nebezpečná. Aká to bola potom radosť, keď v diaľke zbadal Jeruzalem, keď uvidel Boží chrám! Možno ste putovali pešo na niektoré pútnické miesto – napr. do Compostelly, Częstochowej, Mariazellu... Keď človek uvidí chrám, do ktorého sa vybral, pocíti veľkú radosť a zadostúčinenie. Je to iné, ako keď po troch hodinách prídete do Marianky. Tí, ktorí sa do Compostelly priviezli autobusom, hovoria, že ich toto miesto moc nezaujalo, ale tí, ktorí tam šliapali, povedzme dva týždne, to vnímajú inak.

Žalm, ktorý sme sa dnes modlili po čítaní, vyjadruje práve takúto radosť. Patrí medzi tzv. pútnické piesne Izraela. Bolo ich pätnásť a spievali ich židovskí pútnici, keď prichádzali do Jeruzalema na sviatky. Ich slová pripomínajú radosť a nadšenie Židov, vracajúcich sa z vyhnanstva do Jeruzalema – o čom sme počúvali v dnešnom prvom čítaní. Obsah čítania je takmer totožný s obsahom žalmu: výzva k výstupu do Jeruzalema k Pánovmu chrámu, kde je sídlo spravodlivého súdu a ohlásenie pokoja, ktorý z tejto spravodlivosti vyplýva.

Žalm preto patrí do liturgie slávnosti posvätenia chrámu, vo sv. omšiach za mier, spravodlivosť a jednotu kresťanov, na sviatky Panny Márie, ktorá bola chrámom, do ktorého vstúpil Mesiáš.

Prečo sa tento žalm modlíme v adventnom období? Pripravuje nás na uskutočnenie Božieho kráľovstva na zemi, ktoré ohlasuje prichádzajúci Mesiáš, na príchod nebeského Jeruzalema, o ktorom hovorí prvá časť adventného obdobia. Tým chrámom, ktorý potešuje naše srdce v tejto dobe, je Cirkev, tajomné Kristovo telo. On o sebe povedal, že jeho telo je pravým Božím chrámom („Zborte tento chrám...“ – Jn 2,19), a s ním aj jeho mystické telo („Vy ste chrám živého Boha...“ – 2Kor 6,16).

Žalmista vyzýva, aby sa veriaci modlili za Jeruzalem: „Pre Jeruzalem proste o pokoj...“ Zvlášť som túto výzvu prežíval vo chvíľach, keď som bol v Jeruzaleme

počas izraelsko-libanonskej vojny v roku 2006. Dá sa povedať, že Jeruzalemom prechádza os sveta, hoci je na prvý pohľad na okraji tohto sveta. Bol na okraji aj z hľadiska Rímskej ríše a nikdy sa nesnažil byť svetovou metropolou. Ale pokoja si príliš neužil. Dvakrát bol zrovnaný so zemou a neustále sa oň bojuje. Ale zbrane nášho boja nie sú materiálne, my bojujeme modlitbou.

Rovnako je to aj s Božou Cirkvou. Boh ju miluje, a preto sa ju bude snažiť nepriateľ rozvrátiť. Preto sa treba snažiť o pokoj pre Cirkev, pre farnosť, pre Cirkev v našej vlasti i pre Božiu Cirkev po celom svete, najmä tam, kde je prenasledovaná. Ani tento boj nemôžeme vybojovať hmotnými zbraňami. Je to modlitbový zápas.

Keď vnímame, ako srdce každého Izraelitu priamo bilo pre Jeruzalem a Boží chrám, je to pre nás upozornenie, aký má byť náš vzťah ku Kristovej Cirkvi, k nebeskému Jeruzalemu. Nech teda aj naše srdce, myšlienky a city oplývajú tým, čo prežívali dávni Izraeliti. Aby slová: „*proste o pokoj... budem prosiť o šťastie pre teba*“ pravdivo vyjadrovali náš vzťah a našu lásku ku Kristovej Cirkvi a snahu byť jej všemožne užitočnými a oddanými! Pbjk!

